

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/58/2017
Identifikačné číslo spisu: 3017200034
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3017200034.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej právnej veci žalobcu LMR s.r.o., so sídlom Bratislava, Rybníčná 30, IČO: 36 321 141, právne zastúpený URBÁNI & Partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 17, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovanému) Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, IČO 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103872379/2016 zo dňa 9. septembra 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa (pôvodne žalovaného) proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/10/2017-86 zo dňa 12.7.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/10/2017-86 zo dňa 12.7.2017 zamieta.

Žalobca má právo na plnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako krajský súd, alebo správny súd) podľa § 191 ods. 1 písm. e/ SSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. 103872379/2016 zo dňa 9. septembra 2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 103323723/2016 zo dňa 10.6.2016, ktorým bol v zmysle § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 20 700,40 eur za zdaňovacie obdobie február 2015, keď žalobcovi nebolo uznané právo na odpočítanie DPH z dodávateľských faktúr od dodávateľa PEBYT, s.r.o., Trenčín za dodanie pneumatík v kontrolovanom období.

2. Z administratívneho spisu bolo zistené, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január, február, marec a apríl 2015. O výsledku daňovej kontroly správca vyhotovil Protokol z daňovej kontroly zo dňa 8.2.2016, ktorý bol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 10.2.2015. Správca dane v kontrolovanom zdaňovacom období február 2015 nepriznal platiteľovi nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr, ktoré vystavila spoločnosť PEBYT,

s.r.o., Trenčín. Žalobca dňa 15.2.2016 podal vyjadrenie k protokolu a dňa 30.5.2016 sa uskutočnilo ústne pojednávanie, na ktorom sa tieto námietky prejednali.

3. Správca dane uzavrel, že spoločnosť PEBYT, s.r.o. vo svojom daňovom priznaní na DPH za 1. štvrtrok 2015 uviedla na riadku 03 dodanie tovaru a služby, uviedla základ dane 1350 eur, na riadku 04 uviedla daň vo výške 270 eur a za 2. štvrtrok 2015 nevykázala žiadnu ekonomickú činnosť. Vzhľadom na uvedené zaslal správca dane tejto spoločnosti výzvu, ktorá sa vrátila ako nedoručená zásielka s tým, že adresát je na tejto adrese neznámy. Následne bola na výsluch predvolaná jediná konateľka tejto dodávateľskej spoločnosti p. K. F., ktorá si zásielku riadne prevzala a následne správcu dane telefonicky kontaktovala, s tým, že ospravedlnila svoju neúčast' na výsluchu svojou práceneschopnosťou. Uvedenú skutočnosť však správcovi dane žiadnym spôsobom nepreukázala. Následne bol s touto svedkyňou telefonicky dohodnutý ďalší termín jej výsluchu, avšak opätovne sa svedkyňa ospravedlnila z dôvodu práceneschopnosti. Vzhľadom na to, že následne už svedkyňa správcu dane nekontaktovala bolo jej dňa 26.10.2015 doručené opakované predvolanie na výsluch, ktorý sa mal uskutočniť dňa 18.11.2015. Dňa 27.10.2015 bol z mailovej adresy konateľky dodávateľa pracovníčke správcu dane zaslaný dokument nazvaný „Daňová kontrola LMR s.r.o., podanie písomnej výpovede svedkom pre účely daňovej kontroly“ zo dňa 7.10.2015, v ktorom K. F. uviedla, že spoločnosť PEBYT s.r.o. neviduje vo svojom účtovníctve žiadne faktúry pre spoločnosť LMR s.r.o. za zdaňovacie obdobie 1.a 2. štvrtrok 2015 a ani žiadne obchody s touto spoločnosťou za toto obdobie. Taktiež v účtovníctve nevedie žiadne ďalšie doklady (zmluvy, dohody), ktoré by sa týkali spoločnosti LMR s.r.o.. Súčasne táto predvolaná svedkyňa uviedla, že žiada, aby bolo toto písomné stanovisko brané ako jej písomná výpoveď svedka v predmetnom daňovom konaní. Následne sa vypočutie tejto svedkyne dňa 18.11.2015 neuskutočnilo a K. F. viac nebola správcom dane predvolaná za účelom vypočutia.

4. Poukázal na to, že na základe žiadosti žalobcu bol vo vyrubovacom konaní vypočutý Ing. L. L., ktorý opísal realizáciu obchodnej spolupráce medzi žalobcom a dodávateľskou spoločnosťou PEBYT s.r.o. tak, že táto sa uskutočňovala na základe sprostredkovania U. P. z Y. M., s ktorým mal svedok dlhodobú obchodnú spoluprácu. S dodávateľskou spoločnosťou komunikoval (ako zástupca žalobcu konajúci na základe generálnej plnej moci) práve cez túto osobu, ktorej dôveroval. Okrem toho za dodávateľskú spoločnosť komunikoval aj s pánom B., s konateľkou K. F. v kontakte nebol. Uviedol, že si odobratý tovar odkontroloval a následne bola vystavená faktúra, ktorá bola poslaná do mailu U. P., ktorý ju poslal účtovníčke žalobcu Ing. V. Tovar prevzal od rôznych šoférov na OSP v Prievidzi alebo na Orave a tovar bol dodaný odberateľom žalobcu. Svedok uviedol konkrétnych dodávateľov aj odberateľov žalobcu spolu s menami kontaktných osôb, s ktorým v rámci obchodných aktivít žalobcu jednal. Zástupca žalobcu vzhľadom na obsah výpovede svedka žiadal vypočuť aj týchto odberateľov, ďalej p. B., účtovníčky žalobcu a dodávateľa, p. P., ktorý obchody sprostredkoval a ktorý zabezpečoval podstatnú komunikáciu s odberateľom a v neposlednom rade p. K. F.. Skutočnosť, že konateľka dodávateľskej spoločnosti nebola vypočutá ako svedok pritom žalobca namietal aj vo vyjadrení k protokolu o daňovej kontrole, keď v čl. III výslovne žiadal jej výsluch s tým, že spochybňuje dôveryhodnosť jej písomného vyjadrenia, a to aj s poukazom na skutočnosť, že bolo zaslané správcovi dane mailom.

5. Uviedol tiež, že správca dane nevykonával vo veci ďalšie dokazovanie a o veci dňa 10.6.2016 rozhodol tak, že vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 20 700,40 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2015. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vlastnícke právo k tovaru je základom vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona, a tým aj vzniku práva na odpočítanie dane v zmysle uvedeného § 49 ods. 1 zákona. Vzhľadom na to, že nebol jednoznačne preukázaný vznik daňovej povinnosti u spoločnosti PEBYT s.r.o. a prevod vlastnícke práva k tovaru v zmysle faktúr, na ktorých bola u dodávateľa uvedená spoločnosť PEBYT s.r.o., správca dane nadobudol pochybnosti o reálnom uskutočnení dodaní a o nároku daňového subjektu na odpočítanie dane v zmysle predložených faktúr. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutie správcu dane ako vecne správne potvrdil. Na strane 7 žalobou napadnutého rozhodnutia pritom správnosť prvostupňového rozhodnutia odôvodnil aj tým, že na základe vykonaného dokazovania a zistených skutočností správca dane zistil, že u dodávateľa tovaru bolo potvrdené uskutočnenie zdaniteľných obchodov. Dodávateľ nepredložil správcovi dane žiadne

doklady preukazujúce vecné plnenia na základe sporných faktúr, nakoľko je nekontaktný. Zopakoval záver správcu dane ohľadne toho, že vlastnícke právo je základom vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona a tým aj vzniku práva na odpočítanie dane. Na strane 8 rozhodnutia následne uzavrel, že zo záverov vykonaného dokazovania správcu dane a z podkladov, ktoré poskytol sám platiteľ, je dôvodné podozrenie, že váha pochybností ohľadne dodania tovaru dodávateľom, prevyšuje tvrdenie samotného platiteľa, že tovar nadobudol prostredníctvom dodávateľa deklarovaného na faktúrach. Rozhodujúce pritom podľa záverov správcu dane bolo splnenie hmotnoprávnych podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane a preukázanie skutočností, že zdaniteľná osoba konajúca v postavení zdaniteľnej osoby - dodávateľ služby podľa § 9 ods. 1 zákona o DPH v nadväznosti na §2 ods. 1 písm. b) zákona o DPH, v skutočnosti poskytla zdaniteľné plnenie za protihodnotu v tuzemsku. Ďalej konštatoval, že žalobca bol viackrát vyzvaný na predloženie dôkazov, ktoré preukazujú jeho tvrdenia uvádzané v daňovom priznaní. Ani vo vyrubovacom konaní však takéto dôkazy nepredložil. Z odôvodnenia rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného je zrejmé, že pri koncipovaní svojich skutkových a právnych záverov vychádzali z písomného vyjadrenia konateľky dodávateľa, ktoré bolo zaslané správcovi dane mailom a ktoré bolo podľa názoru správnych orgánov podporené údajmi zistenými z histórie daňových priznaní.

6. Z vyššie uvedeného bolo zrejmé, že vykonanie dokazovania v predmetnej právnej veci spočívalo v predložení a) sporných dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou PEBYT, s.r.o., ktoré sú opatrené pečiatkou dodávateľa a podpísané, b) výsluchu svedka Ing. L., ktorý potvrdil realizáciu obchodu od dodávateľa PEBYT, s.r.o. a opísal priebeh dojednávania obchodov a označil osoby, s ktorými komunikoval a súčasne označil ďalších dodávateľov žalobcu ako aj odberateľov žalobcu spolu s menami kontaktných osôb, c) plnej moci pre Ing. L. na zastupovanie žalobcu v rozsahu konateľských oprávnení zo dňa 8.4.2014 (na základe ktorej zastupoval žalobcu pri sporných obchodoch), d) písomného vyjadrenia konateľky dodávateľskej spoločnosti, (dodávateľská spoločnosť k 9.6.2017 zanikla zlúčením) o tom, že sporné faktúry nie sú evidované v účtovníctve spoločnosti a spoločnosť PEBYT, s.r.o. so žalobcom v rozhodnom období neobchodovala ako aj e) histórii daňových priznaní dodávateľskej spoločnosti, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise.

7. Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že žalobca správcovi dane na jeho výzvu predložil aj bankový výpis, ako aj príjmové a výdavkové pokladničné doklady za mesiace január až marec 2015. Uvedené doklady však boli žalobcovi vrátené bez toho, aby boli vo fotokópii založené do spisu. Z rozhodnutia a ani z obsahu administratívneho spisu nie je zrejmé, či došlo k úhrade sporných faktúr a ak áno, akým spôsobom bola úhrada vykonaná, či hotovostne alebo bezhotovostne. Nie je teda zrejmé, či existujú aj doklady o prijatí úhrady od spoločnosti PEBYT, s.r.o. v hotovosti, resp. o ich zaslaní na účet tejto spoločnosti.

8. Správny súd zdôraznil, že za danej dôkaznej situácie správne orgány zobrali za základ svojho rozhodovania písomné vyjadrenie konateľky dodávateľskej spoločnosti, ktorá realizáciu sporných obchodov poprela. Správne orgány zhodne nepovažovali za potrebné túto konateľku vypočuť, a to aj napriek tomu, že takýto výsluch žalobca žiadal vo vyjadrení k protokolu o daňovej kontrole, keďže správnosť a dôveryhodnosť tohto dôkazu pochyboval. Žalobca v podanej správnej žalobe namietal, že žalovaný, ako aj správca dane uzavreli svoje skutkové závery prakticky len na základe písomného vyjadrenia konateľky dodávateľskej spoločnosti, bez vypočutia tejto štatutárky a bez vykonania ostatných ním navrhovaných dôkazov. Správny súd uviedol, že výsluch svedka, ako aj dôkaz listinou sú zákonom dovolenými dôkaznými prostriedkami. Pokiaľ však ide o vykonanie dokazovania výsluchom svedka, tak daňový subjekt má zákonom garantované právo byť o tejto svedeckej výpovedi správcom dane včas vyrozumený. Zmyslom a účelom takéhoto vyrozumenia je umožniť daňovému subjektu byť pri výsluchu prítomný, kľásť svedkovi otázky. Výstavenie svedka otázkam daňového subjektu spravidla zvyšuje presvedčivosť a informačnú hodnotu a tým aj vierohodnosť jeho výpovede, keďže sa svedok k rozhodným otázkam vyjadří v logike náhľadu správcu dane ako aj daňového subjektu a oba tieto náhľady je tak možné konfrontovať a vyhodnotiť. Kľúčovou vlastnosťou svedeckej výpovede, odlišujúcej ju od iných dôkazných prostriedkov, je tiež jej nesprostredkovanosť, bezprostrednosť, keď svedok vypovedá za prítomnosti pracovníka správcu dane a daňového subjektu. Závery o vierohodnosti a relevancii jeho

výpovede je preto možné činiť aj z nonverbálneho prejavu a celkového dojmu, ktorým pôsobí. V rozpore so zákonom by teda bol taký postup správcu dane, ktorý by smeroval k úmyselnému nahrádzaniu svedeckej výpovede napríklad listinami, z ktorých je možné zistiť obsah výpovedí svedkov.

9. Ďalej uviedol, že v predmetnej právnej veci mali správne orgány k dispozícii listinné dôkazy, a to faktúry opatrené pečiatkou dodávateľskej spoločnosti a podpísané osobou, ktorá mala konať za tohto dodávateľa a písomné vyjadrenie konateľky spoločnosti PEBYT, s.r.o., že k obchodom nedošlo a predmetné faktúry nie sú zaúčtované. Ďalej svedeckú výpoveď Ing. L., ktorý na základe generálnej plnej moci (ktorá bola žalobcom predložená) žalobcu zastupoval pri týchto obchodoch, a ktorý ich realizáciu potvrdil a opísal ich priebeh. Z uvedeného je zrejmé, že tu na jednej strane existovali dôkazy na podporu tvrdení žalobcu (listinné a svedecká výpoveď), ako aj dôkaz, ktorý tieto tvrdenia popieral (listinný dôkaz - vyhlásenie konateľky žalobcu). Je zrejmé, že je tu rozpor medzi tvrdením konateľky dodávateľa a zástupcom žalobcu, ktorý ho pri sporných transakciách zastupoval. Súd mal za to, že uvedený rozpor je potrebné odstrániť, pričom ak je možné príslušnú osobu poskytujúcu písomné vyhlásenie predvolať, je najvhodnejšou cestou spravidla jeho výsluch, pri ktorom mu budú tieto nezrovnalosti a nejasnosti predstavené. Podčiarkol, že uvedené je o to viac naliehavejšie, že skutkové a právny závery správnych orgánov sú založené takmer výlučne na tomto písomnom vyjadrení a žalobca už vo vyjadrení k protokolu o výsledku daňovej kontroly žiadal takýto výsluch, nakoľko okrem iného nemohol realizovať svoje právo klásť svedkovi otázky a konfrontovať ho so svojimi tvrdeniami.

10. Okrem toho správny súd poukázal aj na to, že v predmetnej právnej veci bola konateľka dodávateľa K. F. opakovane predvolaná ako svedkyňa na výsluch, avšak ani raz sa nedostavila, pričom poukazovala na svoju práceneschopnosť, ktorú však ani pri jednom z ospravedlnení žiadnym spôsobom nepreukázala. Po opakovanom predvolaní sa táto svedkyňa sama, z vlastnej vôle, rozhodla nahradiť svoju svedeckú výpoveď poskytnutím údajov v písomnej forme a správca dane sa s takýmto dôkazom uspokojil a založil na ňom celú svoju argumentáciu, skutkové a právne závery. Zo správania predvolanej svedkyne, ktorá sa bez preukázania existencie jej práceneschopnosti nedostavovala na výsluchy, a napokon z vlastnej iniciatívy podala k veci len písomné stanovisko, nie je možné vylúčiť jej snahu vyhnúť sa konfrontácii so žalobcom, listinnými dôkazmi, resp. tomu, aby sa vyjadrila, či ide o pečiatku spoločnosti, či spoznáva podpis na tejto faktúre a podobne. Správny súd bol toho názoru, že uvedený listinný dôkaz za danej dôkaznej situácie nemôže nahradiť svedeckú výpoveď, ktorá je bezprostredným, autentickým dôkazným prostriedkom, pri ktorom by bol svedok konfrontovaný aj s otázkami daňového subjektu a správcu dane. Okrem toho vzhľadom na závažnosť tvrdení konateľky dodávateľskej spoločnosti v podanom písomnom vyjadrení žalobca žiadal jej vypočutie, aby ju mohol podrobiť svojím otázkam. Toto však správca dane odmietol a uspokojil sa s predmetným listinným dôkazom a založil na ňom v podstate celé svoje rozhodnutie. Napriek tomu, že tento podstatný dôkaz nevykonal, žalobcovi vyčítal, že neuniesol svoje dôkazné bremeno. Správny súd mal za to, že uvedeným postupom zabránil žalobcovi klásť tejto „svedkyňi“ otázky a uplatniť tým riadne svoje procesné práva a tým aj sťažil jeho možnosť vyvrátiť správnosť týchto tvrdení konateľky dodávateľa. Okrem (ako bolo uvedené vyššie) uvedený listinný dôkaz je v rozpore s inými dôkazmi a to tak listinnými ako svedeckou výpoveďou. Za tejto situácie bolo povinnosťou správcu dane zabezpečiť výsluch tejto svedkyne tak, aby bolo možné odstrániť vzniknuté rozpory, riadne zistiť skutkový stav a o veci v súlade so zákonom rozhodnúť. Ak tak neučinil zaťažil svoje rozhodnutie vadou nezákonnosti.

11. Správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil v celom rozsahu, žalobca bol teda v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu správny súd podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku priznal voči neúspešnému žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, teda náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie žalobcu

12. Proti tomuto rozsudku žalovaný ako sťažovateľ podal v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a

vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP.

13. Žalovaný v kasačnej sťažnosti zdôraznil, že naďalej považuje rozhodnutie správcu dane za opodstatnené, pričom v rámci svojej argumentácie sa odvoláva na dôvody obsiahnuté v rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR č. 103872379/2016 zo dňa 09.09.2016. Nestotožnil sa so závermi krajského súdu obsiahnutými v napadnutom rozsudku a zastáva názor, že senát krajského súdu sa výrazne odklonil od procesných a hmotnoprávných postupov daňového konania, ustálených v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015, sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010, sp. zn. 1Sžf/111/2015 zo dňa 11.4.2017).

14. Žalovaný svoju argumentáciu podporuje tvrdením, že správca dane postupoval v súlade s procesnou zásadou materiálnej pravdy, z ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať. Uvedená zásada však nezakladá správcovi dane povinnosť viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochybností nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním uvádzaných a daňovým subjektom preverovaných skutočností. Je si potrebné uvedomiť, že daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Správca dane vstupuje do procesu dokazovania prioritne s cieľom verifikovať skutočnosti a doklady predkladané daňovým subjektom.

15. Žalovaný nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že finančné orgány nepovažovali za potrebné vypočítať konateľku dodávateľa. Žalovaný deklaruje, že správca dane sa opakovane usiloval o jej vypočítanie, čo potvrdzujú aj predvolania, ktoré tvoria súčasť administratívneho spisu. Uvedenou argumentáciou žalovaný vyvracia úvahy krajského súdu, či správca dane smeroval svojím konaním k úmyselnému nahrádzaniu svedeckej výpovede listinnými dôkazmi.

16. Žalovaný ďalej spochybňuje tvrdenie krajského súdu, že správne orgány založili celú svoju argumentáciu, skutkové a právne názory skoro výlučne iba na písomnom stanovisku konateľky dodávateľa, v ktorom popiera spoluprácu so žalobcom. Spomedzi ďalších dôkazov žalovaný uvádza napríklad skutočnosť, že dodávateľ neuviedol predmetné zdaniteľné obchody vo svojom daňovom priznaní a daň nebola odvedená do štátneho rozpočtu, čím vlastne deklaroval, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo a tým pádom ani nevzniklo žalobcovi právo na odpočítanie dane. Ako dôkaz slúžia aj údaje z obchodnej histórie podaných daňových priznaní dodávateľa, ktorý v minulosti obdobne vysoké obraty pri svojej obchodnej činnosti nedosahoval.

17. Žalovaný v súvislosti s dôkazmi v podobe faktúr vystavených dodávateľom, ktoré žalobca predložil a deklaroval nimi existenciu obchodného vzťahu medzi ním a dodávateľom zdôrazňuje, že vystavené doklady sú z hľadiska uplatnenia si odpočítania dane použiteľné len vtedy, ak je nepochybné, že údaje v nich uvedené sú hodnoverné. Ak vzniknú pochybnosti o hodnovernosti a pravdivosti predložených dokladov a daňový subjekt neodstráni pochybnosti, správca dane v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov tento doklad neuzná. Platiteľ dane- žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázateľnosti uskutočnenia zdaniteľného plnenia nielen po formálnej stránke (vystavenými dokladmi), ale aj po obsahovej stránke.

18. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada materiálnej pravdy, z ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať. Táto zásada však nezakladá správcovi dane povinnosť viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochybností nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním uvádzaných a daňovým subjektom preverovaných skutočností. Je si potrebné uvedomiť, že daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Správca dane nemusí z úradnej povinnosti vyhľadávať a zisťovať skutočnosti, ktoré by mohli byť podkladom k tomu, aby platiteľ mohol (ale nemusel) v konaní uplatniť nároky na zníženie daňovej povinnosti, priznanie odpočtu dane a pod.. Správca dane vstupuje do procesu dokazovania prioritne s cieľom verifikovať skutočnosti a doklady predkladané daňovým subjektom.

19. Žalovaný považuje záver prijatý správcom dane z hľadiska vykonaného dokazovania a vychádzajúc z predloženého administratívneho spisu za súbežný s princípom legality. Správca dane je v celom procese daňovej kontroly a vo vyrubovacom konaní povinný vychádzať zo všeobecne právnych predpisov, chrániť záujmy štátu a obcí a dbať pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb (§ 3 ods. 1 daňového poriadku).

20. Žalobca sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III. Konanie na kasačnom súde

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia - 28.3.2019 bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

22. V konaní o kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, preskúmal rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/10/2017-86 zo dňa 12. júla 2017, ktorý podľa § 191 ods. 1 písm. e) SSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. 103872379/2016 zo dňa 9. septembra 2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 103323723/2016 zo dňa 10.06.2016 a vrátil žalovanému vec na ďalšie konanie. Správca dane v rozhodnutí č. 103323723/2016 zo dňa 10. júna 2016 vyrubil v súlade s § 68 ods. 5 daňového poriadku žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 20 700,40 € za zdaňovacie obdobie február 2015, keď žalobcovi nebolo uznané právo na odpočítanie DPH z dodávateľských faktúr č. 2015025 zo dňa 7.2.2015, faktúry č. 201506 zo dňa 14.2.2015, faktúry č. 201507 zo dňa 21.2.2015 a č. 201508 zo dňa 28.2.2015 od dodávateľa PEBYT, s.r.o., Trenčín za dodanie pneumatík v kontrolovanom období.

23. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

24. Podľa § 454 SSP, na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

25. Z predloženého administratívneho spisu zistil kasačný súd nasledovný skutkový stav: Správca dane začal u žalobcu, ako u daňového subjektu, dňa 15.07.2015 daňovú kontrolu zameranú na zistenie a preverenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane z pridanej hodnoty so zameraním na nárok na odpočítanie dane. Kontrola bola vykonaná okrem iného, aj za zdaňovacie obdobie február 2015. O vykonanej daňovej kontrole vydal správca dane Protokol č. 102510086/2016 zo dňa 08.02.2016. Protokol spolu s Výzvou na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v protokole č. 102510086/2016 zo dňa 08.02.2016 bol splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručený dňa 10.02.2016. Žalobca sa k zisteniam vyjadril dňa 15.02.2016 vo Vyjadrení k protokolu o daňovej kontrole, zaevidované pod č. 6/01830915/2016. Na základe výsledkov daňovej kontroly vydal správca dane dňa 10.06.2016 rozhodnutie č. 103323723/2016, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2015 v sume 20 700,40 eur. Žalobca sa proti rozhodnutiu správcu dane odvolal. Finančné riaditeľstvo SR, ako orgán príslušný na konanie o podanom odvolaní, rozhodnutie správcu dane potvrdilo, a to rozhodnutím č. 103872379/2016 zo dňa 9. septembra 2016. Krajský súd v Trenčíne následne na základe podanej žaloby rozsudkom, č.k. 13S/10/2016-86 zo dňa 12. júla 2017 zrušil rozhodnutie žalovaného 103872379/2016 zo dňa 9. septembra 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

26. Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období február 2015 uplatnil nárok na odpočítanie dane za nákup pneumatík od dodávateľa PEBYT, s.r.o., Bratislavská 2064/14, 911 05 Trenčín, IČO 36 748 226, IČ DPH: SK 2022341255 z nasledujúcich faktúr:

- faktúra č. 201505 zo dňa 7.2.2015, základ dane 32 887,-€, DPH 6577,40 €, celková suma 39 464,40 €
- faktúra č. 201506 zo dňa 14.2.2015, základ dane 41 074,00 €, DPH 8 214,80 €, celková suma 49 288,80 €
- faktúra č. 201507 zo dňa 21.2.2015, základ dane 19 884,00 €, DPH 3976,80 €, celková suma 23 860,800 €
- faktúra č. 201508 zo dňa zo dňa 28.2.2015, základ dane 9 657,00 €, DPH 1 931,40 €, celková suma 11 588,40 €.

27. Spoločnosť PEBYT, s.r.o., je od 09.06.2017 dobrovoľne vymazaná z obchodného registra v dôsledku zlúčenia s inou spoločnosťou. Právnym nástupcom je spoločnosť TRENCHTOWN company s.r.o., so sídlom Mierové nám. 42, 911 01 Trenčín.

28. Správca dane počas realizovanej daňovej kontroly zistil, že spoločnosť PEBYT, s.r.o. vo svojom daňovom priznaní na DPH za 1. štvrtrok 2015 na riadku 03 dodanie tovaru a služby uviedla základ dane 1.350,00 €, na riadku 04 uviedla daň vo výške 270,00 € a za 2. štvrtrok 2015 nevykázala žiadnu ekonomickú činnosť. Na základe uvedených zistení začal správca dane preverovať faktúry, ktoré mala vystaviť spoločnosť PEBYT, s.r.o. (výzva na adresu sídla, vrátila sa s uvedením adresát neznámy, opakovane predvolával konateľku na výsluch, nedostavila sa, ospravedlnila sa).

29. Po opakovanom neúspešnom predvolaní konateľky spoločnosti PEBYT, s.r.o., pani K. F., na výsluch, bolo dňa 27.10.2015 správcovi dane doručené prostredníctvom e-mailu písomné stanovisko K. F., označené Vec: Daňová kontrola LMR, s.r.o.: Podanie písomnej výpovede svedkom pre účely daňovej kontroly. V stanovisku p. F. čestne vyhlásila, že:

- spoločnosť PEBYT, s.r.o. neviduje vo svojom účtovníctve žiadne faktúry so spoločnosťou LMR, s.r.o. za zdaňovacie obdobie 1. a 2. štvrtrok 2015,
- spoločnosť PEBYT, s.r.o. neviduje žiadne obchody so spoločnosťou LMR, s.r.o. za zdaňovacie obdobie 1. a 2. štvrtrok 2015,
- spoločnosť PEBYT, s.r.o. neviduje vo svojom účtovníctve žiadne ďalšie doklady so spoločnosťou LMR, s.r.o. za zdaňovacie obdobie 1. a 2. štvrtrok 2015.

30. Dňa 06.04.2016 správca dane uskutočnil výsluch svedka, Ing. L. L., X. XXX/XX, XXX XX Prievidza, ktorý vystupoval ako splnomocnený zástupca žalobcu v sporných obchodných transakciách. Ing. L. v rámci svojej výpovede bližšie špecifikoval priebeh spolupráce s dodávateľom, pričom uviedol, že obchod so spoločnosťou PEBYT, s.r.o. mu sprostredkoval U. P. z Y. M., ktorého poznal od roku 2008. Prostredníctvom uvedenej osoby mala prebiehať aj komunikácia so spoločnosťou PEBYT, s.r.o.. K samotnému mechanizmu preberania tovaru Ing. L. uviedol, že tento prevzal od rôznych šoférov a bol uskladnený v sklade OSP (Obchod-stavebníctvo-podnikanie) v Prievidzi alebo na adrese Súkennícka 6 v Prievidzi alebo v skladovom priestore v Oravskej Porube. V rámci výpovede Ing. L. potvrdil, že spoločnosť PEBYT, s.r.o. dodala žalovanému tovar- pneumatiky tak, ako je deklarované vo faktúrach. Faktúry prebral Ing. L. osobne od pána P. Ing. L. ďalej uviedol, že v rámci dohadovania obchodných vzťahov komunikoval za spoločnosť PEBYT, s.r.o. s p. B., dlhoročným priateľom konateľky spoločnosti, p. F.. Vo výpovedi boli označení aj ďalší dodávateľia a odberatelia žalovaného.

31. Správca dane rozhodnutím č. 103323609/2016 zo dňa 10. júna 2016 vyrubil v súlade s § 68 ods. 5 daňového poriadku žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 20.700,40 € za zdaňovacie obdobie február 2015. Správca dane svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v postavení daňového subjektu nebol schopný uniesť zákonom uložené dôkazné bremeno, nakoľko náležite nepreukázal existenciu obchodného vzťahu medzi ním a dodávateľom.

32. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o DPH“), daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

33. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

34. Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

35. Podľa § 51 ods. 1 zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

- a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71,
- b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b) je daň uvedená v záznamoch podľa § 70,
- c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c) má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu,
- d) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d) má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

36. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

37. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

38. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku, pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane.

39. Podľa § 20 ods. 1 daňového poriadku, správca dane predvolá osobu, ktorej osobná účasť pri správe daní je nevyhnutná. V predvolaní súčasne upozorní na právne následky nedostavenia sa. Predvolanie sa doručuje do vlastných rúk.

40. Podľa § 20 ods. 2 daňového poriadku, predvolaná osoba je povinná dostaviť sa na predvolanie správcu dane. Neúčasť na úkone pri správe daní je možné ospravedlniť zo závažných dôvodov alebo v dôsledku iných okolností hodných osobitného zreteľa. Ak sa predvolaná osoba bez ospravedlnenia nedostaví ani po opakovanom predvolaní, môže správca dane požiadať o jej predvedenie. Správca dane, ktorým je colný úrad, môže takú osobu predviesť daňovému úradu alebo colnému úradu sám.

41. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

42. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

43. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

44. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

45. Podľa § 25 ods. 1 daňového poriadku, každý je povinný vypovedať na účely správy daní ako svedok o dôležitých okolnostiach, ak sú mu známe; musí vypovedať pravdivo a nič nezamlčať. Správca dane môže svedkovi uložiť povinnosť, aby sa dostavil osobne a vypovedal; ak sa svedok nedostaví, správca dane môže postupovať podľa § 20.

46. Podľa § 25 ods. 4 daňového poriadku, ak vypovedá svedok, daňový subjekt alebo jeho zástupca má právo byť prítomný pri jeho vypočutí a klásť mu otázky. Správca dane je povinný o výsluchu svedka včas písomne vyrozumieť daňový subjekt alebo jeho zástupcu.

47. Podľa § 45 ods. 2 písm. c), d), e) daňového poriadku, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,

d) predkladať v priebehu daňovej kontroly záznamy, ktorých vedenie ukladá osobitný predpis, a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady, vo forme požadovanej správcom dane, ak ich v tejto požadovanej forme vedie, vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,

e) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia,

48. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu zistil, že vo vzťahu k predmetu kasačných námietok žalovaného sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa nasledovné dôvody:

49. Z obsahu rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, ako aj z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že správca dane vykonal dokazovanie, s ktorého závermi sa kasačný súd nestotožňuje. Z vyššie citovaných ustanovení daňového poriadku vyplýva správcovi dane povinnosť viesť dokazovanie, pričom je povinný dbať na to, aby skutočnosti nevyhnutné pre účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie, správca dane pritom nie je viazaný iba návrhmi účastníkov, ale môže ísť aj nad ich rámec, ak je to v záujme náležitého zistenia skutkového stavu.

50. Ako vyplýva zo súdneho a administratívneho spisu, správca dane založil prevažnú časť argumentácie svojho rozhodnutia na písomnom stanovisku konateľky dodávateľa, p. K. F.. Konateľka dodávateľa bola v priebehu daňového konania opakovane riadne predvolaná na výsluch, avšak sa ani raz na tento nedostavila (s poukazom na svoju práceneschopnosť, ktorú napriek príslubu nijakým spôsobom nepreukázala). Následná iniciatíva zo strany p. F., spočívajúca v zaslaní písomného vyjadrenia popierajúceho existenciu obchodného vzťahu medzi jej spoločnosťou a žalobcom, vylučujúca možnosť správcu dane klásť jej potrebné otázky (nehovoriac o práve žalobcu klásť otázky), vyvoláva dôvodné pochybnosti o zámere, ktorý svojim konaním sledovala. Z uvedeného postupu p. F. nemožno vylúčiť snahu vyhnúť sa konfrontácii so žalobcom, resp. ostatnými dôkazmi, ktorými správca dane disponoval.

51. Kasačný súd poukazuje, že napriek možným pochybnostiam ohľadne hodnovernosti písomného stanoviska konateľky dodávateľa, ktoré bolo zaslané prostredníctvom e-mailu a nebolo opatrené ani úradne osvedčeným podpisom konateľky, sa správca dane uspokojil s týmto vyjadrením, bez toho, aby sa opätovne pokúsil p. K. F. predvolať, resp. zabezpečiť jej prítomnosť na výsluchu inými prostriedkami, ktorých využitie mu zákon umožňuje, ako napr. predvedením prostredníctvom Policajného zboru Slovenskej republiky.

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podanie svedeckej výpovede nie je právo, ale povinnosť. Daňový poriadok ukladá každému povinnosť vypovedať na účely správy daní o dôležitých skutočnostiach, ak sú mu známe, pričom osoba je povinná vypovedať pravdivo a nič nezamlčať. Je zrejmé, že existuje rozpor medzi tvrdeniami konateľky dodávateľa a zástupcom žalobcu, ktorý ho pri sporných transakciách zastupoval. Uvedený rozpor je potrebné odstrániť, pričom ak je potrebné osobu poskytujúcu písomné vyjadrenie predvolať, je najvhodnejšou cestou spravidla jej výsluch, pri ktorom jej budú nezrovnalosti predstreté a bude sa k nim môcť vyjadriť. Uvedené je o to naliehavšie, že skutkové a právne závery správnych orgánov sú založené takmer výlučne na tomto písomnom vyjadrení.

53. Vzhľadom na dôkaznú núdzu v danom prípade sa javí ako nepochopiteľné, prečo správca dane nepristúpil k výsluchu ďalších osôb, ktorých vypočutie žalobca navrhoval. S argumentom správcu dane, že výsluch týchto osôb by neprinesol do prípadu v zásade žiadne nové zistenia, nemožno súhlasiť. Žalobca totiž okrem iného navrhoval vypočuť aj p. P. (osoba sprostredkujúca kontakt medzi žalobcom a dodávateľom) a p. B. (dlhoročný priateľ K. F.), ktorý vystupoval v mene dodávateľa, ktorí sa mali podľa výpovede Ing. L. osobne podieľať na obchodných transakciách medzi žalobcom a dodávateľom, a tým pádom mali mať bezprostrednú vedomosť o existencii a detailoch fungovania obchodného vzťahu medzi žalobcom a dodávateľom.

54. Vychádzajúc zo skutočnosti, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je úlohou súdov pri preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov nahrádzať ich činnosť, najmä pokiaľ ide o riadne zistenie skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd postupoval správne, keď zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom v ďalšom konaní bude žalovaný viazaný právnym názorom súdu, keďže je potrebné došetriť skutkový stav veci.

55. Na účely odstránenia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi a preukázania materiálnej podstaty zdaniteľného plnenia je nevyhnutné doplniť dokazovanie, a to výsluchom konateľky spoločnosti PEBYT, s.r.o., p. K. F., výsluchom p. L. P., p. U. B. (správne by malo byť U. B., pozn. Najvyššieho súdu SR), ako aj opätovným výsluchom Ing. L. L., v rámci ktorého je potrebné odpovedať na otázky týkajúce verifikácie reálneho dodania tovaru (predloženie skladovej evidencie, príjmiok a výdajok tovaru a mien dopravcov, zabezpečujúcich prepravu dodaných pneumatík). V súlade s právom na spravodlivý proces je nevyhnutné pri realizácii uvedených dôkazných prostriedkov dodržať procesné práva žalobcu, a to právo na účasť na výsluchu a právo klásť svedkom otázky.

56. Po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti žalovaného, pretože sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že doposiaľ zrealizované zisťovanie skutkového stavu nezakladá dostatočne pevný základ pre riadne posúdenie veci. Krajský súd postupoval vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného zrušil v súlade s § 191 ods. 1 písm. e) SSP a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

57. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

58. O náhrade trov kasačného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaný v kasačnom konaní úspech nemal, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Právo na plnú náhradu trov kasačného konania vzniklo žalobcovi. O výške náhrady trov rozhodne Krajský súd v Trenčíne samostatným uznesením.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v senáte zloženom v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.